

Gledam

Ivan
Minatti

GOLOB Sivo modre peruti
v ostrem loku
razmejujejo
zeleno in sinje.
Prhutanje kril —
še hip —
in rdeče nožice na rami svetnika.

V okroglem očescu
se ogleduje
nebo,
zvonik
in streha s soncem pokrita.

TEMNA VRATA Stoletja
zro izza temačnih oken
in obokanih stopnišč.
Okrušeni zidovi
še vedno govore
v jeziku plemičev in gospode.

Kamnitna glava
 nad vrati
 začudeno gleda
 neonske luči
 in avtomobile pod sabo.
 (Le bron iz Šenklavža
 in zven ure
 z Mestne hiše pozna).
 Pravkar bije . . .
 Psst!
 Prst na ustnicah.
 Molk,
 vklesan v kamen.

OKNO Nekdo je priprl okno
 — nezaveden gib —
 in neznano,
 doslej mrtvo
 okno
 je oživel:
 zlato oko sonca v njem.

Med hišami, ki temnijo,
 skozi škrlatni predmrak
 od daleč,
 do sem,
 utripa
 ognjena zenica
 zlatega očesa.

BARJE Nad jarki, bičjem, jelšami
 mila, prosojna luč.
 Oblak ptic
 (kot srebrn dež
 na ozadju neba)
 se spušča
 v večerno gnezdo.
 Sonce,
 velik, zrel sad,
 na grebenu Dolomitov.

TOPOL I. Že z debla
odteka
listja živorumeni slap
(v krčih se stresa drevo),
že steklovino neba
prebada
črni skelet
vejic in vej.

A tam,
čisto v vrhu,
(kot po pomoti, kot v posmeh)
ves neresničen
opleta
en
samcat
list.

PESEM Pestujem bolečino.
Pestujem jo:
pesem — otroka,
ki ne bo nikoli
dorasel.

Oddaleč zvonovi
— kot tenek jok —
čez barje,
v oblakih,
med ulicami.

Skoz mrežo novembrskih vej
zadnja svetloba,
ostra, zelena.
Od onkraj.

TOPOL II. Nebo
decembrsko sivo.
Toda
— nenadoma —
vzgib vej.

(V odjugi
topel veter
z gora).

Gledam:
vztrepetava drevo,
radostno,
ko da sluti popke.

MARČNE STREHE Bele ploskve.
Še nedotaknjene
doslej.

A danes:
Potemnela modrina!
V nosnicah jug!
Že slutiš
obrise celin in otokov
na zemljevidih streh.

V pljuskih sonca
srebrno igranje vode v žlebu.